

gede dem stadig med det Svar: Jeg har Direktørens Afgørelse af dette Spørgsmaal. Naar de Herrer skulle paa Tjenesterejser, kunne de blive kørte, ellers ikke. Saa hændte det sig, at Professor Keller kom derover, og saa siger Hr. Ingeniøren til Professor Keller, hvem han for Resten talte meget med, og som han havde et godt Greb paa at tale med i den Grad, at det ikke varede længe, inden han indyndede sig hos ham, om han ikke nok kunde faa Befordring, han skulde ned til Børkop, en halv Mils Vej derfra; han skulde barberes. Professor Keller sender saa Bud til Sinding, at Vognen skulde spændes for, og den skulde køre Hr. Ingeniøren til Børkop og vente der, til han var bleven barberet, og saa køre ham hjem igen. Altsaa, selve Professor Keller har givet en Ordre, som Sinding følger, men Hr. Professoren var den første til at bryde den. Det viste sig ogsaa paa anden Maade, at den ny Ingeniør var kommen i Kridtuset hos Hr. Professoren, og Sinding blev chikaneret fra den unge Mands Side ret eftertrykkeligt paa flere Maader. Jeg skal ikke opregne flere Tilfælde, men der er adskillig andre. Sinding vilde imidlertid værne sin Ret og sin Myndighed som Inspektør, han havde jo sit at passe, og det maatte ikke forstyrres. Saa sendte den unge Mand en Klage ind til Direktionen over Sinding, og deri brugte han Udtrykket: „en Person af Hr. Sindings Kaliber“. Det var en Klage over lutter Smaating, Bagateller, som det hele i øvrigt er, og som en praktisk Mand overmaade let vilde være kommen ud over, jeg mener, hvis en praktisk Mand havde været Bestyrer i Stedet for Professor Keller, thi en Ting har han vist ved denne Sag, at til at administrere duer han ikke. Han kan være udmærket i mange Henseender, men til det, synes jeg ikke, han duer. Saa meget er i hvert Fald vist, at denne Klage blev sendt Sinding til Erklæring. Da han fik den, sendte han den tilbage igen med Forespørgsel, om man fra Direktionen vilde have noget imod, at han anlagde Sag mod den unge Mand, for at han kunde faa dette Udtryk: „En Person af Sindings Kaliber“, mortificeret. Saa ventede han en Tid og fik intet Svar, men endelig kom da Svaret, og det gik ud paa, at han ikke maatte anlægge Sag. Imidlertid sagde han, at han ikke vilde finde sig i det, og saa var først 101 ude, om jeg saa maa sige, saa kom Professor Keller selv derover og sagde til ham: Den første Klage faar gaa, og den anden Klage ogsaa,

men det, at anlægge Sag, det fælder Dem, min gode Mand. Altsaa, det er det, han er bleven afskediget for, at han ikke vilde lade sig haane af disse unge københavnske Herrer, der kom derover og vilde spille Mester. Det kan jeg ikke forstaa, at det skulde være taktløst af ham. Det kan gerne være, at Sinding under Striden med disse unge Mennesker har brugt Udtryk, som ikke just ere besindige og passende, men naar en Mand i hans Stilling drilles, som han blev drillet, kan man i hvert Tilfælde undskylde og tilgive sligt. Jeg ved godt, hvad det er for Udtryk, man anklager ham for at have brugt, Udtryk, der efter Professor Kellers Opfattelse skulde være overordentlig slemme. Navnlig var der et Udtryk, som han har brugt over for Ingeniørerne: „Vil De ikke rende og hoppe“; det skal Professor Keller have været nær ved at daane over, det forekom ham at være et rigtig raat Udtryk. Jeg synes, at naar man er vant til at færdes i Befolkningen, kan man høre nogle, der ere langt værre; dette Udtryk synes ikke at være særlig raat. Den Opfattelse, at Sinding ikke skulde kunne magte den Opgave, at omgaas Folkene, kan jeg ikke tiltræde. Det kunde han netop udmærket godt. Overalt, hvor han færdedes, har han været yndet og haft et udmærket Greb paa at vinde Folk. Det kunde han overordentligt godt. Men naar han skal staa i Kamp med disse unge Mænd og samtidig — kan jeg gerne sige — bliver forraadt af selve Chefen, der fuldstændig tog Parti med disse unge Mænd, saa kan han ikke magte Stillingen, saa maa han ligge under. Jeg skal nu ikke opholde mig videre ved disse Forhold — jeg kunde dog have Lyst til at nævne en Ting til, som ogsaa anføres som Grund, det var en Artikel, der stod i „Dannebrog“ i Foraaret 1898, faa Dage før Sinding skulde overtage Styrelsen af den Kellerske Anstalt. I denne Artikel blev Sinding rost i høje Toner for den Dygtighed, han havde udfoldet ved Styrelsen af Lillemosegaard i 13 Aar. Jeg tror, at han i det væsentlige fortjente denne Ros. Imidlertid blev Professor Keller i højeste Grad ilde berørt ved denne Artikel. Sinding blev kaldt ind til København, og han skulde være med til at affatte en Berigtigelse, som skulde sendes til paagældende Blad. Professoren har rimeligvis ment som saa: Her er Tale om et Venstreblad, som ikke blot tager min Inspektør i Forsvar — han var for Resten ikke bleven angreben — men roser ham i høje Toner, løfter ham til Skyerne og udnævner ham